

## Arrest

nr. 207 333 van 30 juli 2018  
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X - X  
2. X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE  
Gistelse Steenweg 229 bus 1  
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 1 dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 2 dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 9 maart 2018 in de zaak sub 2 waarbij de verdere behandeling van het beroep wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018 waarbij de terechtzitting in de zaak sub 1 wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat Y. VUYLSTEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 1 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 23 mei, 25 mei en 20 juni 2016.

1.2. Op 29 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoeker H. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier en sjiitisch moslim. Uw vader is [K.F.S.], hij is overleden op 31 augustus 2014, uw moeder is [L.O.A.]. U heeft twee halfbroers, [H.] en [T.], een halfzus [H.], zeven broers, [M.], [W.], [M.], [A.], [A.], [Y.], [A.], en een zus [M.]. Uw halfbroer [H.] woont sinds zijn geboorte bij zijn moeder, hij verblijft in Aymara, uw halfzus [H.] en uw zus [M.] zijn getrouwd en wonen in Bagdad, uw halfbroer [T.] en uw broers [W.] en [A.] wonen in Amerika, uw broers [A.] en [A.] zijn met uw moeder in Turkije, uw broer [M.] is in Oostenrijk en heeft daar asiel aangevraagd, uw broer [Y.] is in België en volgt de asielprocedure (8.104.944) en uw broer [M.] vergezelde u bij uw asielaanvraag [...]. In 2007 huwde u met [S.F.A.A.H.]. U heeft twee kinderen, [J.], geboren in 2008, en [J.], geboren in 2013, en op het moment van het gehoor was uw echtgenote zwanger. Uw zoon [K.], geboren op 25 juni 2016, werd toegevoegd aan uw asielprocedure.*

*U heeft uw hele leven in Bagdad gewoond. U werd geboren in de wijk Al Obaydi, eind 2010 verhuisde u naar Park Al Sadoun, en in januari 2012 verhuisde u naar Hayy Ur. Zowel in Hayy Ur als in Park Al Sadoun woonde u samen met uw ouders en uw broers. Ook uw echtgenote woonde vanaf uw huwelijk steeds met u samen.*

*Vanaf jonge leeftijd werkte u in de aluminiumfabriek van uw vader in Al Sadoun. Daar werkte u samen met uw broers tot 13 augustus 2011. Na uw verhuis naar Hayy Ur werkte u in een andere zaak, in Souk Shelal, samen met [A.], [M.] en [A.]. U ging allemaal elke dag behalve vrijdag werken. Uw broer [A.] stopte begin 2014 toen hij naar Amerika vertrok, [A.] stopte in juni 2015 toen hij naar Turkije vertrok, en u en [M.] stopten op dezelfde dag, een maand of twee voor uw vertrek.*

*Uw broer [W.] werkte vanaf 2004 als elektrotechnicus voor een Amerikaanse organisatie. Toen de Amerikanen begonnen leiders van het Mehdi-leger te arresteren, werd uw broer beschouwd als een spion van de Amerikaanse troepen. Op een dag in 2009 kwam iemand van het Mehdi-leger naar uw huis en hij vroeg [W.] naar de moskee te gaan voor informatie. Uw vader ging in zijn plaats, [W.] was op zijn werk, maar u weet niet waar. Na de bedreiging verbleef [W.] op verschillende plaatsen. Hij vertelde zijn werkgever over de dreigementen en vroeg asiel aan bij de Amerikanen. In 2010 kreeg hij asiel en verhuisde naar de Verenigde Staten. Een maand na zijn vertrek werd uw huis om 5 uur 's ochtends beschoten. Diezelfde dag verliet u met de hele familie het huis en verhuisde naar Park Al Sadoun, naar een huis dat eigendom was van [M.]. Op 14 augustus 2011 was u met [A.] en [A.] te voet onderweg naar uw werk. Bij het oversteken van de straat stopten twee donkere wagens met getinte ruiten en een logo waarop stond 'Jeish El Mehdi', en werden u en uw broers aangevallen met messen. De daders zeiden dat het een lesje was omwille van wat uw broer had gedaan. U ging alle drie naar het ziekenhuis Eben El Nefiz. U werd dezelfde dag nog ontslagen, uw broers na ongeveer vijf dagen – [A.] 's ochtends en [A.] dezelfde dag 's avonds.*

*Op 18 augustus 2011, toen [A.] en [A.] nog in het ziekenhuis lagen, ging uw broer [Y.] hen bezoeken. Bij het oversteken van de straat, vlakbij uw huis, werd hij aangereden door een wagen met getinte ruiten en een logo van Sarya Al Salam. Omstaanders hebben hem naar het ziekenhuis Sjeik Zeid gebracht. Na de aanslagen begon [S.H.], een vriend van [M.] die mensen kende van het Mehdi-leger, uw familie te waarschuwen om bijvoorbeeld niet naar bepaalde wijken te gaan. In januari 2012 verhuisde u met de hele familie naar Hayy Ur.*

*Eind 2012 of eind 2013 diende u met de hele familie een asielaanvraag in op de Amerikaanse ambassade op basis van het asielrelaas van [W.]. De aanvraag van [A.], [T.] en [M.] gebeurde in één mail, die van u, [Y.], [A.], [M.] en [M.] een tweede mail, en die van uw ouders een derde mail. [W.] volgde voor u de aanvragen op. Eind 2012 werden [T.], [M.] en [A.] opgeroepen voor een eerste interview. Daarna werden [A.] en [T.] een tweede keer geïnterviewd, in 2014 kregen ze asiel en vertrokken ze naar Amerika. [M.] werd nooit uitgenodigd voor een tweede interview. U en de rest van uw familie kreeg een IZ-nummer, maar werd niet opgeroepen voor een interview. Via het nieuws vernam u dat uw*

asielprocedure werd stopgezet. Daarop vroeg [W.] aan de ambassade in Jordanië of zij jullie procedure konden overnemen, maar dat ging niet.

Intussen was uw vader overleden aan kanker en hartproblemen. In juni 2015 ging uw moeder met [A.] en [A.] naar Turkije voor een rugoperatie. Daar kwamen zij te weten dat het mogelijk was om vanuit Turkije via Griekenland naar Europa te reizen en asiel aan te vragen, wat u voorheen niet wist.

Op 5 augustus 2015 vertrok u per vliegtuig naar Istanbul. Van daaruit reisde u verder naar Bodrun, en dan via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. U kwam op 21 augustus 2015 aan en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten en paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, een medisch attest van u, een medisch attest van uw broer [A.], een kopie van een medisch attest van uw broer [Y.], een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de werkbadge van uw broer, een brief van de organisatie CHF over uw broer, foto's van uw huis, een foto van de boot waarmee u van Turkije naar Griekenland reisde, een kopie van een kaartje van uw hotel in Oostenrijk, een kopie van een pagina in een paspoort, een kopie van een document van een IOM (International Organisation of Migration) travel loan, kopies van Amerikaanse documenten van uw broers – rijbewijs [W.], residentiekaarten van [W.] en [T.], rijbewijs en green card van [A.], een geboorteakte van de dochter van [A.], kopies van immigratiedocumenten. U legde ook enkele e-mails van IOM neer en verleende toegang tot de mailbox die was gebruikt voor een asielaanvraag in de Verenigde Staten.

## B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

In de eerste plaats dienen een aantal opvallende tegenstrijdigheden en inconsistenties te worden opgemerkt in de verklaringen van uzelf en uw echtgenote en uw andere familieleden wat betreft uw vervolgingsfeiten. De problemen van uw familie werden veroorzaakt door het werk van uw broer [W.] bij een Amerikaanse organisatie, CHF. Op een dag in 2009 zouden leden van het Mehdi-leger naar uw huis zijn gekomen om naar hem te vragen, omdat ze hem verdachten informatie te hebben doorgespeeld naar de Amerikanen (CGVS I, p. 19, CGVS II, p. 3). Zowel u als [M.] en zijn echtgenote verklaarden dat hij nooit op een andere manier werd bedreigd (CGVS II, p. 3, CGVS [M.] II, p. 7, CGVS [R.], p. 14). [Y.] daarentegen verklaarde dat [W.] in de periode 2009-2010 verschillende bedreigingen ontving, maar dat hij daarover niks heeft verteld tot wanneer hij naar de Verenigde Staten zou vertrekken. Zelfs toen gaf hij hierover geen verdere details (CGVS [Y.] I, p. 12-13, CGVS [Y.] II, p. 7-8). De verklaring die [M.] hiervoor gaf, namelijk dat [Y.] een kind was en uw vader hem niet vertelde over de bedreigingen (CGVS [M.] II, p. 7), is geenszins afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren – [Y.] was op het moment van deze feiten immers 21 jaar oud. Overigens legden u en uw familieleden ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de vraag waar [W.] en zijn gezin verbleven op het moment van de bedreiging en daarna. U zei dat u niet wist waar [W.] zich bevond op het moment dat de militie naar zijn huis was gekomen. Hij was op het werk, maar u wist niet in welke vestiging (CGVS II, p. 3). Zijn echtgenote en kinderen verbleven na de bedreiging bij uw thuis, ze konden hem in Ramadi en Hilla niet bezoeken, maar wel wanneer hij in de vestiging in Bagdad was – hij wisselde af van verblijfplaats (CGVS II, p. 3-4). Volgens [M.] bevond [W.] zich op het moment van het dreigement op zijn werk in Bagdad (CGVS [M.] II, p. 4), ging hij daarna naar Ramadi en verbleef zijn echtgenote tot het vertrek naar de Verenigde Staten afwisselend bij uw familie en de hare in New Bagdad (CGVS [M.] II, p. 5). Volgens uw echtgenote daarentegen verbleef [W.] op het moment van de bedreiging in Ramadi, en gingen zijn echtgenote en kinderen nadien ook naar Ramadi (CGVS [S.], p. 8). Ook de echtgenote van [M.] verklaarde dat [W.] in Ramadi verbleef toen de militie naar uw huis kwam, en dat zijn gezin daar samen met hem onderdook (CGVS [R.], p. 10). Aangezien u allen op dezelfde plaats woonde en deze bedreiging het begin vormde van de problemen waardoor u uiteindelijk uw land heeft moeten verlaten, is het bijzonder opmerkelijk dat u hierover dermate verschillende verklaringen aflegde. De geloofwaardigheid van deze feiten komt hierdoor dan ook ernstig onder druk te staan, en daardoor ook de geloofwaardigheid van de hierop volgende vervolgingsfeiten. Het loutere feit dat uw broer [W.] een

verblijfsvergunning heeft verkregen in de Verenigde Staten, vormt geen bewijs voor de door u beschreven vervolgingsfeiten.

Ongeveer een maand na het vertrek van [W.] naar de Verenigde Staten, in 2010, zou uw huis in Al Obaydi zijn beschoten. Hierbij raakte niemand gewond. Ter staving van deze feiten legde u foto's neer van een huis dat op enkele plaatsen is beschadigd. De bewijswaarde van deze foto's is echter beperkt, aangezien niet kan worden aangetoond om wiens huis het gaat of wat de oorzaak is van de beschadigingen. Overigens werden deze foto's volgens uw broer [Y.] achteraf door burens getrokken (CGVS [Y.] I, p. 14), terwijl [M.] verklaarde dat jullie ze zelf trokken (CGVS [M.] I, p. 15). Onmiddellijk na de beschieting van uw huis verhuisde u met de hele familie naar Park Al Sadoun. Op 14 augustus 2011 waren u en uw broers [A.] en [A.] onderweg naar uw werk in Park Al Sadoun toen u op straat werd aangevallen. Jullie gingen alledrie naar het ziekenhuis, waar u dezelfde dag werd ontslagen en uw broers vijf dagen later ongeveer – [A.] 's ochtends en [A.] dezelfde dag 's avonds (CGVS I, p. 19-21). Op 18 augustus 2011 was [Y.] onderweg naar het ziekenhuis om uw beide broers te bezoeken, toen hij werd aangereden (CGVS I, p. 21, CGVS II, p. 4). De echtgenote van [M.] bevestigde uw verklaring (CGVS [R.], p. 12-13). [M.] verklaarde echter dat enkel [A.] nog in het ziekenhuis lag op het moment dat [Y.] werd aangereden, [A.] zou een dag eerder zijn ontslagen (CGVS [M.] I, p. 18). Ook uw echtgenote zei dat enkel [A.] nog in het ziekenhuis lag op het moment van de aanval op [Y.] (CGVS [S.], p. 11), en ook [Y.] zei dat hij enkel [A.] ging bezoeken (CGVS [Y.] I, p. 20, CGVS [Y.] II, p. 10, 11). Volgens hem werden zowel [A.] als uzelf op de dag van de aanval reeds ontslagen uit het ziekenhuis (CGVS [Y.] II, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat uw broers hadden gezegd dat enkel [A.] nog in het ziekenhuis lag op het moment van de aanval op [Y.], verklaarde u dat u het zich niet kon herinneren, dat u enkel zeker wist dat [A.] nog in het ziekenhuis lag maar dat u het van [A.] niet meer wist (CGVS II, p. 4). U had echter net daarvoor nog herhaald dat [A.] en [A.] een week tot vijf dagen in het ziekenhuis hadden gelegen en dat ze daar beiden nog waren op het moment van de aanval op [Y.] (CGVS II, p. 4). Aangezien u dit antwoord verschillende malen heeft herhaald tijdens twee verschillende gehoren, is het vreemd dat u na confrontatie plots verklaarde dat u het zich niet meer herinnerde.

Na de aanvallen op u en uw broers verhuisde uw familie naar Hayy Ur. Wat betreft de vraag wanneer deze verhuis plaatsvond, verklaarden u, uw echtgenote en de echtgenote van [M.] dat het begin 2012 was (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 2, CGVS [S.], p. 4, CGVS [R.], p. 3, p. 13). [M.] verklaarde dat de verhuis een maand of twee na de aanval plaatsvond, in september 2011 (CGVS [M.] I, p. 6, p. 17, CGVS [M.] II, p. 2). U verklaarde dat u en uw broers [A.], [A.], [M.], [Y.] en [A.], die samen in de aluminiumfabriek van uw familie in Al Sadoun werkten, onmiddellijk na de aanval stopten met werken (CGVS I, p. 8-9, CGVS II, p. 2). Na uw verhuis naar Hayy Ur gingen u, [A.], [A.] en [M.] in aan andere aluminiumfabriek werken, in Souk Shelal. [A.] was te jong, [Y.] kon niet door zijn been – hij heeft na de aanval nooit meer gewerkt. In Souk Shelal gingen u en uw broers elke dag behalve vrijdag werken, [M.] en u stopten er op dezelfde dag met werken, een maand of twee voor uw vertrek (CGVS II, p. 2-3). Ook hier komen uw verklaringen niet overeen met die van uw broers. [M.] verklaarde immers tijdens het eerste gehoor dat hijzelf, u, [A.] en [Y.] in Souk Shelal werkten, dat het geen regelmatig werk was, en dat hij en alle broers voor het laatst gingen werken begin 2015 (CGVS [M.] I, p. 7-8). Tijdens het tweede gehoor bevestigde hij deze verklaring gedeeltelijk, maar zei hij niet te weten wanneer zijn broers waren gestopt met werken (CGVS [M.] II, p. 3). [Y.] verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat hij tot zijn vertrek in de fabriek in Al Sadoun werkte (CGVS [Y.] I, p. 6). Tijdens het tweede gesprek zei hij dat hij na zijn aanval in 2011 stopte met werken, en daarna in 2014 terug op dezelfde plaats ging werken, tot ongeveer een maand voor zijn vertrek. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u en uw familieleden geen eenduidige verklaringen hebben afgelegd over uw activiteiten in de jaren tussen uw vervolgingsfeiten en uw vertrek uit Irak – ondanks het feit dat u allen samen woonde en werkte. Dit vormt een verdere aanslag op de geloofwaardigheid van uw vrees.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat de door u aangehaalde incidenten die de oorzaak zouden vormen voor uw vrees reeds plaatsvonden in 2010 (de bedreiging van [W.] en beschieting van uw huis) en in 2011 (de aanvallen op u en uw broers). Sinds deze aanvallen en uw daaropvolgende verhuis naar Hayy Ur kende u geen concrete problemen meer (CGVS I, p. 24). U kreeg weliswaar van een zekere [S.H.] waarschuwingen om bepaalde plaatsen te mijden, maar Jeish El Mehdi kende uw nieuwe adres niet (CGVS I, p. 24, CGVS [M.] I, p. 17-18). Overigens legden u en uw familieleden ook over deze waarschuwingen tegenstrijdige verklaringen af. Zelf zei u dat [S.H.] u sinds de aanvallen in Sadoun in 2011 begon te waarschuwen (CGVS I, p. 23), uw echtgenote zei dat hij u voor het eerst waarschuwde in 2012, na uw verhuis naar Hayy Ur (CGVS [S.], p. 12). Volgens [M.] kreeg hij al een waarschuwing op de dag van de beschieting in 2010, maar hadden jullie toen te weinig tijd om voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS [M.] I, p. 17-18). [Y.] verklaarde geen concrete aanwijzing te

hebben dat het Mehdi-leger of Sarya Al Salam nog steeds naar hem op zoek waren (CGVS [Y.] I, p. 25), en hij wist niet wie [S.H.] was (CGVS [Y.] II, p. 13).

Uw vrees kan dan ook geenszins als actueel worden beschouwd. Volgens uw verklaringen zijn er verschillende redenen dat u zo lang wachtte om uit Irak te vertrekken. In de eerste plaats was er uw zieke vader die moest verzorgd worden. Dit kan echter maar een verklaring vormen tot september 2014, aangezien hij overleed op 31 augustus 2014 (CGVS I, p. 3). Daarnaast verklaarde u dat u pas in juni 2015 vernam dat het mogelijk was om via Turkije naar Europa te reizen toen uw moeder en broers [A.] en [A.] naar Turkije gingen voor een medische behandeling (CGVS I, p. 24). Los van het feit dat het erg onwaarschijnlijk is dat u er niet eerder op de hoogte van was dat een groot aantal Irakezen via deze weg het land heeft verlaten, strookt dit niet met de verklaringen van uw broer [M.]. Deze verklaarde immers reeds in januari 2015 te hebben vernomen dat men via Turkije naar Europa kon reizen, en zei zelfs dat hij dat als een optie beschouwde, hij op dat moment werk stopzette en zaken begon te verkopen ter voorbereiding van zijn vertrek (CGVS [M.] I, p. 15, 17). De derde reden dat u niet eerder vertrok, was dat u wachtte op een bericht van de Amerikaanse ambassade over uw asielaanvraag (CGVS I, p. 24). Hoewel u het verblijf van uw broers [T.] en [A.] in de Verenigde Staten, evenals de asielaanvraag van uw broer [M.], voldoende heeft kunnen aantonen, hebben u en uw familieleden over de asielaanvragen van de rest van de familie en de uitkomsten van de aanvragen dermate ambivalente en incoherente verklaringen afgelegd, dat deze door u aangehaalde asielaanvragen niet kunnen worden beschouwd als een gegronde reden dat u uw land niet eerder verliet.

Volgens uw verklaringen diende de hele familie in 2012 of 2013 een asielaanvraag in bij de Amerikaanse autoriteiten (CGVS I, p. 13, CGVS II, p. 4). Dat gebeurde met drie e-mails: één voor u, [Y.], [A.], [M.] en [M.], één voor [A.], [T.] en [M.], en één voor uw ouders (CGVS II, p. 4). [A.], [T.] en [M.] werden een eerste keer geïnterviewd, daarna werden [A.] en [T.] een tweede keer geïnterviewd, en daarna vertrokken ze in 2014 naar Amerika (CGVS I, p. 11). [M.] werd niet opgeroepen voor een tweede interview (CGVS I, p. 12). De rest van de familie werd nooit opgeroepen en heeft daarom ook nooit documenten ingediend. U kreeg wel een IZ-nummer (CGVS I, p. 12-13). Uw echtgenote legde hieromtrent gelijkaardige verklaringen af (CGVS [S.], p. 5-6), maar uw broer [M.] en zijn echtgenote legden hierover heel andere verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor verklaarde [M.] dat hijzelf, [A.] en [T.] in 2012 asiel aanvroegen, en de rest van de familie – zijnde u, [Y.], [A.], [M.] en uw moeder – eind 2013. Uw vader was volgens hem te ziek om asiel aan te vragen. [M.] verklaarde dat zowel hij als [A.] en [T.] twee maal op gesprek zijn geweest op de Amerikaanse Ambassade, dat ze alle drie de toestemming kregen om te gaan, maar dat uiteindelijk enkel de twee anderen konden vertrekken omdat [W.] niet genoeg ruimte had in zijn huis (CGVS [M.] I, p. 8-10). Dit relaas werd bevestigd door zijn echtgenote (CGVS [R.], p. 4-6). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat in 2014 de tweede groep aanvragen plaatsvond, voor u, [Y.], [A.], [M.] en [M.]. Net als uw vader, zou ook uw moeder te ziek zijn geweest om een aanvraag in te dienen (CGVS [M.] II, p. 7). Geconfronteerd met de opvallende tegenstrijdigheden in dit deel van uw relaas, kan u geen van beide een aannemelijke verklaring geven. U antwoordde enkel dat u veel werkte (CGVS II, p. 4), [M.] vond dat we het beter aan elke broer apart konden vragen (CGVS [M.] II, p. 7-8). Er dient echter te worden opgemerkt dat u allen aan het begin van elk gehoor was gezegd dat u de mogelijkheid had om te zeggen dat u het antwoord niet wist. In plaats daarvan antwoordde u duidelijk op alle vragen met betrekking tot de asielaanvraag, behalve deze waar gevraagd werd wanneer bepaalde zaken precies gebeurden. Met betrekking tot hoe de aanvraag verliep, vertoonde u geen twijfel (CGVS I, p. 11-14, CGVS II, p. 4). Ook [M.] legde op vlotte wijze verklaringen af over de asielaanvraag (CGVS [M.] I, p. 9, CGVS [M.] II, p. 7). Pas wanneer u geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden, verklaarde u beide niet van alles op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 4, CGVS [M.] II, p. 7-8). Uw verklaringen kunnen dan ook geenszins als afdoende gelden. Ten tijde van de asielaanvragen woonden en werkten u en [M.] overigens samen, waardoor u voldoende kans had om hierover met elkaar te spreken. Tijdens het eerste gehoor werd reeds ingegaan op het belang van de asielaanvraag bij de Amerikaanse Ambassade, en tussen dat gehoor en het tweede gehoor had u bijna een maand tijd om aan elkaar of uw andere broers te vragen hoe uw respectieve aanvragen waren verlopen. Dat u zich over dit uiterst belangrijke element van uw asielaanvraag niet beter heeft geïnformeerd, is bijzonder vreemd. Bovendien heeft u ter staving van uw asielaanvraag bij de Verenigde Staten geen enkel document neergelegd. Er zijn weliswaar verschillende documenten ter ondersteuning van het verblijf en het statuut van uw familieleden in de Verenigde Staten en een email van de International Organisation for Migration (IOM), maar daaruit blijkt nergens dat ook u asiel heeft aangevraagd. Van uzelf kan u enkel een IZnummer voorlezen dat u van [W.] heeft gekregen, hetgeen evenmin als bewijs van uw aanvraag kan gelden. Dat uw broers [W.], [T.] en [A.] in de Verenigde Staten asiel hebben aangevraagd en gekregen heeft u voldoende aangetoond, maar dat vormt geen bewijs dat u persoonlijk behoefte heeft aan internationale bescherming. Wat de aanvraag

van [M.] betreft, heeft u enkel door middel van het verlenen van toegang tot een mailbox aangetoond dat hij er één heeft ingediend – over de uitkomst van deze aanvraag is niks bekend en legde u en uw familieleden zoals hierboven beschreven tegenstrijdige verklaringen af. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u het CGVS er niet van heeft kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk goede redenen had om Irak niet eerder te verlaten, en dat uw gedrag met betrekking tot uw vertrek uit Irak in strijd is met de door u aangehaalde vrees.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins heeft een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten en paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen en uw huwelijksakte bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De woonkaart van uw vader en zijn overlijdensakte bevestigen zijn woonplaats en zijn overlijden. De werkbadge van uw broer en de brief van zijn werk bevestigen slechts zijn werk bij CHF, waaraan op zich niet getwijfeld wordt. De medische documenten van u en uw broers ondersteunen slechts dat u bent opgenomen in het ziekenhuis, maar geven geen uitsluitel over de redenen waarom u werd opgenomen of de omstandigheden van uw ziekenhuisopname. De foto's van het huis die u heeft neergelegd zeggen, zoals hierboven reeds vermeld, niets over wiens huis dit is en op welke manier het werd beschadigd. De foto van de boot en de informatie van uw hotel ondersteunen een deel van uw reisweg, waaraan hier niet wordt getwijfeld. U legde een kopie neer van een pagina van een paspoort, die zonder enige uitleg geen enkele betekenis heeft. De Amerikaanse documenten van uw broers en hun IOM Travel Loan Promissory Note tonen enkel aan dat uw broers in de Verenigde Staten verblijven, hetgeen niet van verdere invloed is op uw asielaanvraag. De e-mails van IOM die u heeft getoond en de mailbox waartoe u toegang heeft verleend door uw wachtwoord aan het CGVS te bezorgen tonen aan dat er in naam van [T.], Adel en [M.] en hun gezinnen asielprocedures zijn opgestart. Zij geven evenwel geenszins uitsluitel over het verloop van deze procedure ow over uw asielmotieven en die van uw familie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het kader van de asielaanvragen van uw broers [Y.] en [M.] werden eveneens weigeringsbeslissingen genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak

sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

*Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..*

*In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van*

*blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.*

*Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.*

*Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.*

*Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.*

*Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.*

*De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een*

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op 29 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoekster S., echtgenote van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### “A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier en sjiitisch moslim. U werd geboren in Sadr City, Bagdad, en verhuisde later naar Al Obaydi. In januari 2007 huwde u met [H.K.S.]. U heeft twee kinderen, [J.], geboren in 2008, en [J.], geboren in 2013, en op het moment van het gehoor was u zwanger. Uw zoon [K.], geboren op 25 juni 2016, werd toegevoegd aan uw asielprocedure. Na uw huwelijk ging u bij de familie van uw echtgenoot in Al Obaydi wonen. De broer van uw echtgenoot, [W.], werkte voor een Amerikaanse organisatie. Toen in 2009 een lid van het Mehdi-leger werd gearresteerd, werd uw schoonbroer ervan verdacht hier iets mee te maken te hebben, en kwamen mensen van het Mehdi-leger naar uw huis om naar hem te vragen. [W.] was op dat moment in Ramadi op zijn werk. In plaats van [W.] ging daarom uw schoonvader mee naar de moskee. Na dit incident vroeg [W.] asiel aan bij de Verenigde Staten en verliet hij Irak. Een maand na zijn vertrek werd uw huis aangevallen. De dag daarna verhuisde u met de hele familie naar Park Al Sadoun, dit was eind 2010. In 2011 werden uw echtgenoot en zijn broers [A.] en [A.] op straat aangevallen door gemaskerde mannen. Ze werden naar het ziekenhuis gebracht, uw man werd dezelfde dag nog ontslagen, [A.] de dag erna en [A.] een week later. Vier dagen later was een [Y.], een andere broer van uw echtgenoot, onderweg naar het ziekenhuis om [A.] te bezoeken, toen hij werd aangereden. U ging op zoek naar een nieuw huis, en begin 2012 verhuisde u samen naar Hayy Ur. Na deze aanval waarschuwde [S.H.], een vriend van [M.] die kennissen had bij Jeish El Mehdi, om niet naar bepaalde plaatsen te gaan. Voor het overige had u geen concrete problemen meer.

Inmiddels had u in 2012 met de hele familie asiel aangevraagd bij de Verenigde Staten. U deed uw aanvraag op basis van het dossier van [W.]. U heeft een IZ-nummer gekregen, maar door de invasie van IS heeft u verder niks vernomen van de ambassade. Drie broers van uw echtgenoot, [A.], [T.] en [M.] werden een eerste keer geïnterviewd, en [A.] en [T.] een tweede keer voor ze in november 2014 naar de Verenigde Staten vertrokken. [M.] werd niet voor een tweede keer geïnterviewd.

Op vijf augustus 2015 verliet u Bagdad. U reisde met uw gezin en dat van [M.] via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 21 augustus 2015 aan en diende dezelfde dag uw asielaanvraag in.

#### B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, [H.K.F.S.]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

*Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*In het kader van de asielaanvragen van uw schoonbroers [Y.S.] en [M.S.] werden eveneens weigeringsbeslissingen genomen.*

*De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.*

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

1.4. Op 29 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van tweede verzoeker M., broer van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### *“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier en sjiitisch moslim. Uw vader is [K.F.S.], hij is overleden op 31 augustus 2014, uw moeder is [L.O.A.]. U heeft twee halfbroers, [H.] en [T.], een halfzus [H.], zeven broers, [M.], [W.], [H.], [A.], [A.], [Y.], [A.], en een zus [M.]. Uw halfbroer [H.] woont in Al Awashi, Bagdad, uw halfzus [H.] en uw zus [M.] zijn getrouwd en wonen in Bagdad, uw halfbroer [T.] en uw broers [W.] en [A.] wonen in Amerika, uw broers [A.] en [A.] zijn met uw moeder in Turkije, uw broer [M.] is in Oostenrijk en heeft daar asiel aangevraagd, uw broer [Y.] is in België en volgt de asielpprocedure (O.V. 8.104.944) en uw broer [H.] [...]vergezeld u bij uw asielaanvraag [...]. In 2009 huwde u met [R.M.O.A.A.].*

*U heeft twee kinderen, [R.], geboren in 2004, en [H.], geboren in 2008. Uw gezin vergezeld u bij uw asielaanvraag. U heeft uw hele leven in Bagdad gewoond. U werd geboren in de wijk Sadr City, van 1986 tot de laatste maanden van 2009 woonde u in Al Obaydi, van eind 2009 tot september 2011 woonde in Park Al Sadoun, en in september 2011 verhuisde u naar Hayy Ur. Zowel in Hayy Ur als in Park Al Sadoun woonde u samen met uw ouders, [H.], [A.], [M.], [Y.], [A.] en [M.]. Toen u veertien was, begon u te werken in de aluminiumfabriek van uw vader in Al Sadoun. Daar werkte u samen met uw broers tot u bedreigd werd. Na uw verhuis naar Hayy Ur werkte u in een andere zaak, in Souk Shelal, samen met [H.], [A.] en [Y.]. Het was geen vast werk, hij riep u allemaal op wanneer hij werk had. U werkte daar tot januari 2015, u weet niet tot wanneer uw broers daar werkten.*

*Uw broer [W.] werkte als elektrotechnicus voor een Amerikaanse organisatie. Toen de Amerikanen begonnen leiders van het Mehdi-leger te arresteren, werd [W.] opgeroepen door de militie om zich te melden. Uw vader ging in zijn plaats om met de militie te praten en te vragen waarom ze [W.] zochten. [W.] zelf bevond zich op dat moment op zijn werk in Bagdad. [W.] verbleef hierna in Ramadi, waar zijn organisatie ook een vestiging had, en vroeg asiel aan bij de Amerikanen. Zijn echtgenote en kinderen verbleven afwisselend bij uw familie en haar familie in New Bagdad. In 2010 kregen [W.] en zijn gezin asiel en verhuisden ze naar de Verenigde Staten. Een maand na zijn vertrek werd uw huis om 5 uur 's ochtends beschoten. Hoewel uw huis vlakbij de hoofdweg was, heeft de politie niet ingegrepen. Het was voor u dan ook duidelijk dat het om een actie van de militie ging. Diezelfde dag verliet u met de hele familie het huis en verhuisde naar Park Al Sadoun. Daar bleef u altijd thuis, u durfde niet naar uw werk te gaan. In Augustus 2011 waren [H.], [A.] en [A.] te voet onderweg naar het werk toen ze met messen werden aangevallen. Volgens ooggetuigen reden de daders van de aanval in witte pickups met getinte ruiten zonder nummerplaten, met een logo van Jeish El Mehdi. Uw broers werden afgevoerd naar het ziekenhuis Eben El Nefiz. [A.] moest een week of acht dagen in het ziekenhuis blijven, [A.] vier of*

vijf dagen. Ongeveer vier of vijf dagen na deze aanval was [Y.] onderweg naar het ziekenhuis. [A.] lag toen nog in het ziekenhuis. [Y.] werd onderweg aangereden door een witte pick-up. Uw familie zocht een nieuw huis, en verhuisde na één of twee maanden naar Hayy Ur.

[W.] stelde in 2012 voor om u, [T.] en [A.] via gezinshereniging naar Amerika te laten komen. In 2013 werd u voor een eerste gehoor uitgenodigd op de Amerikaanse ambassade, en later in 2013 werd u alle drie nogmaals uitgenodigd voor een gehoor, met uw echtgenotes en kinderen. In 2014 kreeg u toestemming om naar de Verenigde Staten te gaan. [T.] en [A.] zijn daadwerkelijk vertrokken, maar u moest wachten omdat het huis van [W.] niet groot genoeg was voor drie gezinnen. [T.] en [A.] kregen wegens gezondheidsredenen voorrang. In 2014 vroegen ook [H.], [Y.], [A.], [A.] en [M.] asiel aan. Uw vader was op dat moment al heel erg ziek, en ook uw moeder was in slechte gezondheid. Om die reden vroegen zij geen asiel aan.

In januari 2015 vernam u dat het een optie was om naar Europa te reizen, dit beschouwde u als een plan B voor het geval uw asielprocedure voor Amerika niet succesvol was. Eind januari begon u zaken te verkopen ter voorbereiding van uw vertrek uit Irak. In juni 2015 reisde uw broer [A.] naar Turkije, op 5 augustus 2015 vertrok u ook uit Bagdad naar Turkije. Dan reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 21 augustus 2015 aan en diende dezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, kopies van medische certificaten van [H.], [A.] en [Y.], een kopie van een werkbadge van [W.], een kopie van een brief van CHF over [W.], een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, foto's van uw huis, een foto van een boot, een kopie van een kaartje van een hotel in Oostenrijk, kopies van uw badges van sportclubs, een kopie van een pagina in een paspoort, verschillende Amerikaanse documenten van uw broers – rijbewijs [W.], Permanant Resident-kaart [W.] en [T.], identiteitskaart [A.], geboortebewijs van de dochter van [A.], kopies van immigratiedocumenten. U legde ook enkele e-mails van IOM neer en verleende toegang tot de mailbox die was gebruikt voor uw asielaanvraag in de Verenigde Staten.

## **B. Motivering**

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw broer, [H.K.F.S.]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenote en uw kinderen en uw huwelijksakte staven slechts uw identiteit en die van uw familie, dewelke hier niet ter discussie staan. De overige door u neergelegde documenten werden ook door uw broer neergelegd en bijgevolg hierboven besproken. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd. In het kader van de asielaanvraag van uw broer [Y.] werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “*

1.5. Op 29 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van tweede verzoekster R., schoonzus van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de vierde bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u Arabier en sjiitisch moslim. U werd geboren in Abu Ghraib, provincie Anbar. U huwde in februari 2003 met [M.K.S.] en heeft twee kinderen, [R.], geboren in 2004, en [H.], geboren in 2008. Na uw huwelijk verhuisde u naar het huis van uw echtgenoot in Al Obaydi. De broer van uw echtgenoot, [W.], werkte voor een Amerikaanse organisatie. In 2009 werd hij door leden van een militie beschuldigd van collaboratie met de Amerikanen. Iemand kwam naar uw huis en zei dat hij zich moest melden, maar uw schoonvader ging in zijn plaats. [W.] verbleef op dat moment in Ramadi, en na dit incident bleef hij daar met zijn gezin ondergedoken. Met behulp van de Amerikanen vertrok hij in 2010 naar de Verenigde Staten. Een maand later werd uw huis beschoten, waarna jullie verhuisden naar Park Al Sadoun. Op veertien augustus 2011 werden de broers van uw echtgenoot, [H.], [A.] en [A.], aangevallen toen ze onderweg waren naar hun werk. [A.] en [A.] moesten ongeveer vijf of zeven dagen in het ziekenhuis blijven, en werden toen op dezelfde dag ontslagen – [A.] 's morgens en [A.] 's avonds. Vier of vijf dagen na het incident was de broer van uw echtgenoot, [Y.], onderweg naar het ziekenhuis om hen te bezoeken, toen hij werd aangereden door een auto. Daarop verhuisden jullie begin 2012 naar Hayy Ur.*

*In 2012 dienden uw gezin en de gezinnen van [T.] en [A.] een asielaanvraag in bij de Verenigde Staten. In maart 2013 kreeg u antwoord en in september 2013 ging u voor de eerste keer op gesprek. Twee of drie maanden later ging u een tweede keer op gesprek. [T.] en [A.] vertrokken daarna naar de Verenigde Staten, maar [W.] kon voor uw gezin niet garant staan omdat zijn huis niet groot genoeg was voor drie gezinnen. In 2013 vroeg ook de rest van de familie van uw echtgenoot – [H.], [Y.], [A.], [M.], [A.] en zijn moeder – asiel aan. Zijn vader vroeg geen asiel aan omdat hij behoorlijk ziek was, van [M.] weet u niet waarom hij geen asiel aanvroeg. Door de komst van IS werden alle asielaanvragen bevroren.*

*Op 5 augustus 2015 verliet u met uw gezin en het gezin van [H.] Irak. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 21 augustus 2015 aan en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.*

*B. Motivering*

*Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw schoonbroer, [H.K.F.S.]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:*

*[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]*

*Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*In het kader van de asielaanvragen van uw schoonbroer [Y.] werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.*

*De door uw echtgenoot neergelegde paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw echtgenoot en uw kinderen en uw huwelijksakte staven slechts uw identiteit en die van uw familie, dewelke hier niet ter discussie staan. De overige door uw echtgenoot neergelegde documenten werden ook door uw schoonbroer neergelegd en bijgevolg hierboven besproken. De door uw echtgenoot neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen.*

*De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

1.6. Ten slotte dient ook de broer van verzoeker, genaamd Y., op 21 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in, die door de commissaris-generaal wordt geweigerd op 29 maart 2017. Het beroep dat hiertegen werd ingediend bij de Raad, is gekend onder rolnummer x.

### 2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door eerste verzoeker. Dit wordt ook vastgesteld in de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker en de twee verzoekschriften zijn gelijklopend.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschriften en stukken

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Na een algemene theoretische uiteenzetting, zetten verzoekers het volgende concreet uiteen.

Waar in de bestreden beslissingen vooreerst melding wordt gemaakt van vermeende tegenstrijdigheden aangaande de problemen van broer W., merken verzoekers op dat eerste verzoeker, tweede verzoeker en tweede verzoekster blijkbaar wat meer details vertellen aangaande de problemen van broer W. dan broer Y. Van een tegenstrijdigheid is volgens hen evenwel geen sprake. Verzoekers wijzen erop dat Y. een van de jongste familieleden betreft en dat er hem logischerwijs een hand boven het hoofd werd gehouden inzake de problemen van zijn broer. Men wou hem niet onnodig ongerust maken.

Dat Y. niet op de hoogte is van de concrete problemen van broer W. betreft volgens verzoekers bovendien geen “*tegenstrijdigheid*”, eerder een vaststelling.

Over de tegenstrijdigheden in de verklaringen aangaande de verblijfplaats van broer W. voor zijn vertrek naar Amerika in 2009, stellen verzoekers dat dit een detailvraag over 8 jaar geleden betreft. Het mag volgens verzoekers niet verbazen dat zij zich dit niet meer in detail herinnerden en het is ook niet echt ter zake dienend. Zij bevestigen dat broer W. slechts kort in Ramadi verbleef vooraleer naar Amerika te vertrekken.

Wat betreft het feit dat geen geloof wordt gehecht aan de foto's van het bekogeld huis van de familie, stellen verzoekers dat het asielzoekers vaak kwalijk wordt genomen dat zij te weinig bewijselementen konden verzamelen. Verzoekers en hun familieleden hebben getracht zoveel mogelijk bewijsmiddelen te verzamelen. Verzoekers bevestigen bij deze nogmaals dat de voorgelegde foto's wel degelijk hun huis betreffen.

Verzoekers benadrukken dat zo goed als alle broers werden geviseerd naar aanleiding van de tewerkstelling van broer W. Eerste verzoeker werd aangevallen met messen. Volgens het CGVS zou er een tegenstrijdigheid zijn aangaande wie nu wel of niet nog in het ziekenhuis verbleef wanneer de andere broer Y. enkele dagen later werd aangereden door een wagen en eveneens werd overgebracht naar het ziekenhuis. Verzoekers benadrukken dat het vaststaat dat eerste verzoeker en diens broers werden aangevallen (zie medische attesten in het dossier). Zij menen dat er toch bezwaarlijk kan worden gefocust op het gegeven wie nog gehospitaliseerd was op het moment van de aanval op broer Y. Volgens verzoekers betreft deze weigeringsgrond enkel een detail en kan dit gekaderd worden in de gevaarlijke situatie waarin verzoekers zich bevonden.

Wat betreft de *“tegenstrijdige verklaringen”* tussen de verschillende broers aangaande hun respectievelijke werkplaats, merken verzoekers op dat zij uit een grote familie komen en dat wederom wordt gefocust op een detail in het dossier, nl. de werkplaats van de verschillende broers 5 jaar geleden. Het staat vast dat verzoekers werkzaam waren in een aluminiumfabriek.

Wat betreft de reden waarom zij tot in 2015 wachtten om hun land van herkomst te ontvluchten, stellen verzoekers dat enkel kan worden meegegeven dat dit de waarheid betreft. Het overlijden van hun vader wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. Bovendien zijn verzoekers geen hoogopgeleide mensen. Zij zijn de Engelse taal niet machtig, waardoor zij alle communicatie met de IOM aangaande hun asielaanvraag in de Verenigde Staten door hun broer W. lieten verrichten. Bovendien is het zo dat elk gezin evident eerst en vooral voor zichzelf wilde zorgen. Vragen zoals wie samen op dezelfde dag asiel aanvraag via de IOM betreffen volgens verzoekers wederom detailvragen. Verzoekers gaven een antwoord waarvan zij dachten dat het correct was. Achterbleef bleken die antwoorden wat te verschillen, maar een onoverkomelijk verschil betreft dit evenwel niet, menen verzoekers.

Wat betreft de asielaanvraag bij de IOM gaf eerste verzoeker diens IZ-nummer mee. Elke asielaanvrager ontvangt, net zoals een asielaanvrager in België, immers een uniek nummer. Verzoekers stellen vast dat het CGVS het klaarblijkelijk niet nodig achtte dit nummer te verifiëren met de desbetreffende diensten om na te gaan of dit effectief correct was. Dit had meer klaarheid kunnen scheppen.

Waar wordt vermeld dat er over de uitkomst van de aanvraag van tweede verzoeker bij de IOM niks bekend zou zijn, merken verzoekers op dat, zoals werd erkend door het CGVS, toegang werd verleend tot de desbetreffende mailbox van de familie S. Uit de mailberichten blijkt duidelijk dat het asioldossier bij de IOM werd afgesloten aangezien tweede verzoeker zich niet aanmeldde voor zijn interview op 24 oktober 2016 (stuk 9). Hij was toen immers reeds in België. De stelling van het CGVS is bijgevolg incorrect, menen verzoekers, daar er wel degelijk duidelijkheid was omtrent de aanvraag.

3.1.2. In een tweede middel achten verzoekers artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting betwisten verzoekers de beoordeling in de bestreden beslissingen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen hierbij naar informatie uit het *“Algemeen Ambtsbericht Irak”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar arrest nr. 165 615 van de Raad van 12 april 2016. Zij stellen dat UNHCR zelf in het rapport *“Positions on Returns to Iraq”* van november 2016 aanhaalt dat de veiligheidssituatie in Irak ontegensprekelijk verslechterd is. Verzoekers wijzen erop dat uit dit rapport blijkt dat bescherming *“hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk”* is voor asielzoekers uit Irak. Zij verwijzen bovendien naar een ernstige aanslag van 2 juli 2016 en stellen dat IS hierbij verklaarde de sjiitische bevolking viseert, waardoor zij als sjiieten een nog groter gevaar lopen bij een eventuele terugkeer. Zij wijzen erop dat het momenteel gevaarlijker is in Bagdad dan op momenten waar de commissaris-generaal wel de subsidiaire beschermingsstatus verleende aan asielzoekers uit Bagdad. Verzoekers verwijzen bovendien naar het rapport *“Parole à l'exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad”* van Caritas en CIRE van mei 2016 dat een kritiek levert op het standpunt van de commissaris-generaal en dat rekening houdt met recentere informatie. Verzoekers citeren verder nog uit informatie van de website Musings on Iraq, het World Report 2016 van Human Rights Watch en *“een rapport van mei 2016”* van UNHCR. Zij wijzen erop dat er op 16 februari en 21 maart 2017 nog zware aanslagen plaatsvonden in Bagdad, recente informatie die in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren tevens uit een rapport van de secretaris-generaal van de VN van 26 januari 2016 inzake ernstige mensenschendingen in Irak. Verzoekers verwijzen andermaal naar hun profiel als sjiiet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad in hun individuele situatie een reëel risico zouden lopen op ernstige schade. Ten slotte stellen verzoekers dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de Iraakse overheid, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, hetgeen gestaafd wordt aan de hand van informatie van Transparency International. Zij concluderen: *“In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoekers ie gekend staan als sjiitische moslims geen enkel risico loopt op ernstige*

*schade bij terugleiding naar BAGDAD! Er vinden immers continue aanslagen plaats door IS die specifiek gericht zijn op sjiiitische moslims (zie supra) en verzoekers lopen des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hen geen bescherming kan/wil bieden. Bovendien werden zijn broers erkend als vluchteling in Amerika wegens het werk van broer W. en de hieruit volgende bedreigingen aan het adres van gans de familie."*

3.1.3. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken:

- Algemeen ambtsbericht IRAK dd. november 2016 (stuk 3);
- World Affairs Journal: *"Death toll from July Baghdad rises 323"* van 1 augustus 2016 (stuk 4);
- artikel The Washington Post: *"At least 45 people are killed in a bombing at popular car market in Baghdad"* van 16 februari 2017 (stuk 5);
- verslag van Transparency International: *"Iraq: Overview of corruption and anti-corruption"* van 20 maart 2015 (stuk 6);
- artikel Al Jazeera: *"Baghdad car bomb kills at least 21"* dd. 21 maart 2017 (stuk 7);
- emailbericht broer verzoeker met vermelding van de feiten en documentatie IOM (stuk 8);
- documenten IOM waaruit beëindiging asiëldossier broer M. blijkt (afwezigheid tweede verhoor in oktober 2016, doch hij was toen reeds in België) (stuk 9).

### 3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 21 juni 2017 maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarbij melding wordt gemaakt nieuwe elementen, met name de moord op hun oom en neef op 25 mei 2017 te Bagdad. Daartoe worden volgende nieuwe stukken gevoegd:

1. identiteitskaart A.F.D.S.
2. nationaliteitsbewijs A.F.D.S.
3. overlijdensakte A.F.D.S. met vermelding overlijdensreden, nl. geraakt door kogels tijdens terroristische daad
4. identiteitskaart T.A.F.S.
5. nationaliteitsbewijs T.A.F.S.
6. overlijdensakte T.A.F.S. met vermelding overlijdensreden, ni. geraakt door kogels tijdens terroristische daad
7. onderzoek politiecentrum AL KHANSAA met vermelding omstandigheden moord en technische tekening plaats delict
8. lijkschouwing A.F.D.S.
9. lijkschouwing T.A.F.S.
10. getuigenverklaring buurman F.K.M.E.C.
11. brief politie aan onderzoeksrechter waarbij hij wordt op de hoogte gebracht van de getuigenverklaring
12. getuigenverklaring echtgenote K.S.D.E.S., waarin wordt vermeld dat zij vermoedt dat de reden van bedreiging de samenwerking van verzoekers met de Amerikanen is
13. brief politie aan onderzoeksrechter waarbij hij wordt op de hoogte gebracht van de getuigenverklaring van mevrouw K.S.D.E.S.
14. foto's bebloede slachtoffers
15. foto DHL-map waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België op 5 juni 2017.

3.2.2. Op 10 april 2018 maken tweede verzoeker en tweede verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota over, waarbij volgende nieuwe elementen worden gevoegd:

- standaard medisch getuigenschrift van 5 maart 2018 met vier bijlagen (stuk 1);
- verpleegkundige ontslagbrief van 20 oktober 2017 (stuk 2);
- medisch attest van orthopedist van 29 maart 2017 (stuk 3).

3.2.3. Op 1 maart 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017 wordt gevoegd.

3.2.4. Op 26 april 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *"Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

### 3.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

#### 3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

#### 3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoekers hebben de Iraakse nationaliteit en verklaren sjiïeten van Arabische origine te zijn. Zij hebben steeds in Bagdad gewoond. De broer van verzoeker, genaamd W., werkte sinds 2004 voor de Amerikaanse organisatie CHF als elektrotechnicus. Broer W. werd door het Mehdi-leger beschouwd als spion en bedreigd. In 2010 kreeg hij asiel en verhuisde hij naar de Verenigde Staten. Een maand na zijn vertrek, werd het huis van verzoekers familie beschoten. Heel de familie verhuisde van Al Obaydi naar Park Al Sadoun. Op 14 augustus 2011 was verzoeker met zijn broer Ah. en Ad. onderweg naar zijn werk. Zij werden aangevallen met messen en moesten alle drie naar het ziekenhuis. Broer Y. kwam hen bezoeken op 18 augustus 2011 maar werd opzettelijk aangereden door een auto. Heel de familie verhuisde in januari 2012 naar Hayy Ur.

De familie diende een asielaanvraag in op de Amerikaanse ambassade via de IOM op basis van het asielrelaas van broer W. Broers T. en Ad. kregen in 2014 asiel en vertrokken naar de Verenigde Staten. In 2015 vernamen verzoekers dat het mogelijk is om vanuit Turkije via Griekenland naar Europa te reizen en asiel aan te vragen. Verzoekers kwamen in België aan op 21 augustus 2015. Verzoekers vreesden bij terugkeer te worden gedood door het Mehdi-leger.

3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan de commissaris-generaal om hun vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 19, 'map met documenten').

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vervolgens stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast:

- De nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten en paspoorten van verzoekers en hun kinderen alsook hun huwelijksakte bevestigen hoogstens de identiteit van verzoekers die niet ter discussie staat.
- De woonstkaart van verzoekers' vader en zijn overlijdensakte bevestigen zijn woonplaats en zijn overlijden.
- De werkbadge van broer W. en de brief van zijn werk bevestigen slechts zijn werk bij de Amerikaanse organisatie, CHF, waaraan op zich niet getwijfeld wordt.
- De medische documenten ondersteunen slechts dat eerste verzoeker en zijn broers Ah., Ad en Y. werden opgenomen in het ziekenhuis, maar geven geen uitsluitel over de redenen waarom zij werden opgenomen of de omstandigheden die hebben geleid tot hun ziekenhuisopname.
- De foto's van het huis hebben slechts een beperkte bewijswaarde nu deze op zich geen uitsluitel geven over wiens huis dit is en op welke manier het werd beschadigd.
- De foto van de boot en de informatie van verzoekers' hotel ondersteunen een deel van hun reisweg, waaraan niet wordt getwijfeld.
- De kopie van een pagina van een paspoort heeft op zich geen enkele betekenis.
- De Amerikaanse documenten van verzoekers' broers W., T. en Ad. en hun IOM Travel Loan Promissory Note tonen enkel aan dat deze broers heden in de Verenigde Staten verblijven maar vormen op zich geen bewijs van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten en verzoekers' actuele en persoonlijke nood aan internationale bescherming;
- De e-mails van de IOM en de mailbox waartoe tweede verzoeker M. toegang heeft verleend door zijn wachtwoord aan het CGVS te bezorgen, tonen aan dat er in naam van tweede verzoeker en de broers T. en Ad. en hun gezinnen asiel/hervestigingsprocedures werden opgestart via de IOM. Over de uitkomst van de aanvraag van tweede verzoeker M. is niets bekend en bovendien legden verzoekers hierover tegenstrijdige verklaringen af. Ten slotte geven deze aanvragen evenmin uitsluitel over de voorgehouden vluchtmotieven van verzoekers.

De Raad stelt vast dat al deze vaststellingen door verzoekers niet worden betwist of weerlegd.

3.4.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de documenten die aan het CGVS werden voorgelegd op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

3.4.2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. De commissaris-generaal steunt op volgende redengeving:

(A) De voorgehouden vervolgingsfeiten worden niet geloofwaardig worden geacht omdat:

- er opvallende tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn in de verklaringen van verzoekers alsook hun broer Y., over de problemen die broer W. zou hebben ondervonden omwille van zijn werk en de gebeurtenissen die zich daarrond afspeelden;
- de foto's die verzoekers voorleggen om te staven dat hun huis in 2010 in Al Obaydi werd beschoten slechts een beperkte bewijswaarde hebben aangezien niet kan worden aangetoond om wiens huis het gaat of wat de oorzaak is en omstandigheden zijn van de beschadigingen. Bovendien worden er een tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wie die foto's heeft gemaakt. Volgens broer Y. zou de burens de foto's hebben genomen, terwijl tweede verzoeker verklaart dat de familie ze zelf nam;
- er tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd door verzoekers over de messenaanval van 14 augustus 2011 op eerste verzoeker en broers Ah. en Ad. alsook over de opzettelijke aanrijding op broer Y. op 18 augustus 2011 en de gevolgen ervan;

- verzoekers geen eenduidige verklaringen afleggen over het tijdstip van de verhuis naar Hayy Ur noch over hun activiteiten tussen de voorgehouden vervolgingsfeiten en hun vertrek uit Irak, ondanks het feit dat zij allen samenwoonden en werkten.

(B) De voorgehouden vervolgingsvrees geenszins als actueel kan worden beschouwd omdat:

- de voorgehouden vervolgingsfeiten plaatsvonden in 2010 en 2011. Sinds deze aanvallen en de verhuis naar Hayy Ur kenden verzoekers en hun familieleden geen problemen meer;
- wat betreft de waarschuwingen over bedreigingen vanuit het Mehdi-leger, de verzoekers en broer Y. overigens tegenstrijdige verklaringen afleggen;
- verzoekers geen duidelijke verklaringen geven waarom zij tot augustus 2015 hebben gewacht om uit Irak te vertrekken:
  - ° tegenover het argument dat de zieke vader moest worden verzorgd, geldt dat de vader reeds in september 2014 overleed;
  - ° het is erg onwaarschijnlijk dat eerste verzoeker pas in juni 2015 vernam dat het mogelijk was om via Turkije naar Europa te reizen – bovendien strookt deze verklaring niet met de desbetreffende verklaringen van tweede verzoeker;
  - ° verzoekers hebben over de asielaanvragen bij de Amerikaanse ambassade via de IOM en de uitkomsten van de aanvragen dermate ambivalente en incoherente verklaringen afgelegd, dat het argument dat verzoekers hebben gewacht op een bericht van de Amerikaanse ambassade over hun asielaanvraag, niet als een gegronde reden kan worden beschouwd waarom zij niet eerder het land verlieten;
  - ° nergens blijkt dat eerste verzoeker ook voor zichzelf asiel heeft aangevraagd. Hij kan enkel een IZ-nummer voorlezen dat hij van zijn broer W. heeft gekregen maar dit kan niet als bewijs van een aanvraag gelden.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, acht de Raad de voorgehouden vervolgingsfeiten en vervolgingsvrees niet geloofwaardig noch actueel.

3.4.2.5. Verzoekers slagen er middels hun verzoekschriften niet in om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst houden verzoekers voor dat de vermeende tegenstrijdigheden aangaande de problemen van broer W. te maken hebben met het feit dat broer Y. niet op de hoogte was van de concrete problemen van broer W. Broer Y. is één van de jonge familieleden en men wilde hem niet onnodig ongerust maken. Verzoekers komen hiermee niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en niet aannemelijk bevonden verklaringen. De commissaris-generaal stelde immers al terecht vast dat de uitleg dat Y. een kind was en dat hun vader hem niet vertelde over deze bedreigingen (gehoorverslag tweede verzoeker M. van 20 juni 2016, p. 7), geenszins afdoende is om deze tegenstrijdigheid te verklaren omdat Y. op het moment van de feiten al 21 jaar oud was.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd in hun betoog dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen over de verblijfplaats van broer W. voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten slechts een detailvraag over gebeurtenissen van acht jaar geleden betreffen. De bedreiging aan het adres van broer W. maakt immers essentieel onderdeel uit van de kern van verzoekers' vluchtrelaas. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, vormt de bedreiging aan het adres van broer W. het begin van de problemen waardoor verzoekers het land moesten verlaten. Aangezien verzoekers allen op dezelfde plaats woonden, kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij coherente verklaringen kunnen afleggen over de plaats waar broer W. zich bevond toen het Mehdi-leger naar hun huis kwam. Waar verzoekers in de verzoekschriften bevestigen dat broer W. slechts kort in Ramadi verbleef alvorens hij naar de Verenigde Staten vertrok, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Zoals reeds vermeld hebben de voorgelegde foto's slechts beperkte bewijswaarde omdat deze foto's op zich niet aantonen om wiens huis het gaat. Het louter bevestigen dat deze foto's wel degelijk hun huis betreffen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Belangrijker nog is dat uit deze foto's niet blijkt wat de oorzaak is van de beschadigingen en ze geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin deze beschadigingen werden veroorzaakt. De foto's zijn op zich geen afdoende bewijs van de voorgehouden beschieting van het huis. Bovendien wordt geen afbreuk gedaan aan de merkwaardige tegenstrijdige

verklaringen over wie die foto's heeft getrokken. Volgens broer Y. zou de buren de foto's hebben genomen (gehoorverslag broer Y. van 2 maart 2016, p. 14), terwijl tweede verzoeker M. verklaart dat de familie ze zelf maakte (gehoorverslag tweede verzoeker M. van 25 mei 2016, p. 15).

Evenmin kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat het een detail betreft wie er nog gehospitaliseerd was op het moment dat broer Y. werd aangereden. Gezien de zwaarwichtigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten – een messenaanval en een opzettelijke aanrijding – kan redelijkerwijze worden verwacht dat er coherente verklaringen worden afgelegd over het verloop van de gebeurtenissen die daarop betrekking hebben, zoals wie wanneer uit het ziekenhuis werd ontslagen, die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. De argumentatie dat verzoekers zich in een gevaarlijke situatie bevonden, is om deze reden geen redelijke verschoning.

Het is dan ook opmerkelijk dat eerste verzoeker H. verklaart dat zijn broers Ah. en Ad. allebei nog in het ziekenhuis lagen toen broer Y. werd aangereden (gehoorverslag eerste verzoeker H. van 20 juni 2016, p. 4), terwijl eerste verzoekster, tweede verzoeker M. en broer Y. stellen dat enkel Ad. nog in het ziekenhuis lag (gehoorverslag eerste verzoekster van 23 mei 2016, p. 11; gehoorverslag tweede verzoeker M. van 25 mei 2015, p. 18 en gehoorverslag broer Y. van 2 maart 2016, p. 20 en gehoorverslag broer Y. van 20 juni 2016, p. 10-11). Bovendien verklaarde eerste verzoeker H. dat broers Ah. en Ad. vijf dagen in het ziekenhuis hadden gelegen, terwijl hijzelf de dag van de messenaanval reeds werd ontslagen (gehoorverslag eerste verzoeker H. van 23 mei 2016, p. 19-21). Tweede verzoeker M. verklaarde dan weer dan Ah. een dag voor Ad. werd ontslagen uit het ziekenhuis en volgens broer Y. werden zowel verzoeker als broer Ah. op dezelfde dag van de aanval ontslagen (gehoorverslag tweede verzoeker M. van 25 mei 2015, p. 18 en gehoorverslag broer Y. van 20 juni 2016, p. 10). Ten slotte is het vreemd dat eerste verzoeker na een confrontatie plots verklaart dat hij zich niet meer herinnert of Ah. nog in het ziekenhuis lag op het moment dat Y. werd aangereden (gehoorverslag eerste verzoeker H. van 20 juni 2016, p. 4). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het geheel van deze inconsistenties afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de activiteiten van de broers tussen hun verhuis naar Hayy Ur en hun vertrek uit Irak, merkt de Raad op dat dit weliswaar geen determinerend motief betreft, maar dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat het gebrek aan eenduidige verklaringen over hun activiteiten, ondanks het feit dat verzoekers allen samen woonden en werkten, een verdere aanslag vormt op de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsvrees. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat elementen over hun beroepswerkzaamheden in de jaren na de verhuis naar Hayy Ur – met name wanneer ze stopten met werken en of broer Y. al dan niet heeft gewerkt na de opzettelijke aanrijding – slechts een 'detail' betreffen. Bovendien laten verzoekers de vaststelling dat er geen eenduidige verklaringen zijn over het tijdstip van de verhuis naar Hayy Ur onbetwist.

Wat betreft het betoog dat het overlijden van de vader niet in vraag wordt gesteld, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee nog niet verklaren waarom zij na het overlijden van de vader in september 2014 niet reeds vertrokken zijn.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekers over de asielaanvragen bij de Amerikaanse ambassade en de uitkomsten van deze aanvragen dermate ambivalente en incoherente verklaringen hebben afgelegd, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast:

*“Volgens uw verklaringen diende de hele familie in 2012 of 2013 een asielaanvraag in bij de Amerikaanse autoriteiten (CGVS I, p. 13, CGVS II, p. 4). Dat gebeurde met drie e-mails: één voor u, [Y.], [A.], [M.] en [M.], één voor [A.], [T.] en [M.], en één voor uw ouders (CGVS II, p. 4). [A.], [T.] en [M.] werden een eerste keer geïnterviewd, daarna werden [A.] en [T.] een tweede keer geïnterviewd, en daarna vertrokken ze in 2014 naar Amerika (CGVS I, p. 11). [M.] werd niet opgeroepen voor een tweede interview (CGVS I, p. 12). De rest van de familie werd nooit opgeroepen en heeft daarom ook nooit documenten ingediend. U kreeg wel een IZ-nummer (CGVS I, p. 12-13). Uw echtgenote legde hieromtrent gelijkaardige verklaringen af (CGVS [S.], p. 5-6) (...)”.*

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op: *“uw broer [M.] en zijn echtgenote legden hierover heel andere verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor verklaarde [M.] dat hijzelf, [A.] en [T.] in 2012 asiel aanvroegen, en de rest van de familie – zijnde u, [Y.], [A.], [M.] en uw moeder – eind 2013. Uw vader was volgens hem te ziek om asiel aan te vragen. [M.] verklaarde dat zowel hij als [A.] en [T.] twee maal op gesprek zijn geweest op de Amerikaanse Ambassade, dat ze alle drie de toestemming kregen om te*

*gaan, maar dat uiteindelijk enkel de twee anderen konden vertrekken omdat [W.] niet genoeg ruimte had in zijn huis (CGVS [M.] I, p. 8-10). Dit relaas werd bevestigd door zijn echtgenote (CGVS [R.], p. 4-6). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat in 2014 de tweede groep aanvragen plaatsvond, voor u, [Y.], [A.], [M.] en [M.]. Net als uw vader, zou ook uw moeder te ziek zijn geweest om een aanvraag in te dienen (CGVS [M.] II, p. 7)."*

Hieruit volgt duidelijk dat de vaststellingen van de commissaris-generaal geen betrekking hebben op details noch op overkomelijke verschillen.

Voorts blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers heeft geconfronteerd met deze *"opvallende tegenstrijdigheden"* maar dat *"geen van beide een aannemelijke verklaring [kan] geven. U antwoordde enkel dat u veel werkte (CGVS II, p. 4), [M.] vond dat we het beter aan elke broer apart konden vragen (CGVS [M.] II, p. 7-8)."*

Het betoog dat verzoekers het Engels niet machtig zijn, dat alle communicatie via broer W. verliep en dat elk gezin eerst en vooral voor zichzelf wilde zorgen kan niet worden bijgetreden, nu de commissaris-generaal terecht opmerkt dat *"u allen aan het begin van elk gehoor was gezegd dat u de mogelijkheid had om te zeggen dat u het antwoord niet wist. In plaats daarvan antwoordde u duidelijk op alle vragen met betrekking tot de asielaanvraag, behalve deze waar gevraagd werd wanneer bepaalde zaken precies gebeurden. Met betrekking tot hoe de aanvraag verliep, vertoonde u geen twijfel (CGVS I, p. 11-14, CGVS II, p. 4). Ook [M.] legde op vlotte wijze verklaringen af over de asielaanvraag (CGVS [M.] I, p. 9, CGVS [M.] II, p. 7). Pas wanneer u geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden, verklaarde u beide niet van alles op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 4, CGVS [M.] II, p. 7-8). Uw verklaringen kunnen dan ook geenszins als afdoende gelden. Ten tijde van de asielaanvragen woonden en werkten u en [M.] overigens samen, waardoor u voldoende kans had om hierover met elkaar te spreken. Tijdens het eerste gehoor werd reeds ingegaan op het belang van de asielaanvraag bij de Amerikaanse Ambassade, en tussen dat gehoor en het tweede gehoor had u bijna een maand tijd om aan elkaar of uw andere broers te vragen hoe uw respectieve aanvragen waren verlopen. Dat u zich over dit uiterst belangrijke element van uw asielaanvraag niet beter heeft geïnformeerd, is bijzonder vreemd."*

Verzoekers weerleggen verder de vaststelling niet dat geen enkel document ter staving van eerste verzoekers asielaanvraag bij de Verenigde Staten werd neergelegd. Uit de verschillende documenten ter ondersteuning van het verblijf en het statuut van hun familieleden in de Verenigde Staten en een email van de IOM, blijkt immers niet dat ook eerste verzoeker H. asiel heeft aangevraagd. Wel kon eerste verzoeker een IZ-nummer voorlezen dat hij van zijn broer W. heeft gekregen maar, in navolging van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat dit IZ-nummer evenmin als bewijs van de aanvraag kan gelden. De kritiek dat het CGVS het niet nodig heeft geacht om het IZ-nummer dat hij meedeelde te verifiëren met de desbetreffende diensten, hetgeen meer klaarheid had kunnen scheppen, kan niet worden bijgetreden. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers toe om de relevante elementen van hun verzoek om internationale bescherming aan te tonen. Er blijkt niet dat verzoekers zelf enige poging hebben ondernomen om bij de desbetreffende diensten meer informatie over hun situatie te verkrijgen. Bovendien vormt het gegeven dat een asielaanvraag werd ingediend op zich geen bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Bij hun verzoekschriften voegen verzoekers een email van 15 april 2017 van broer W. waarin deze stelt dat hij werkt voor een Amerikaanse bedrijf in Irak, dat hij werd bedreigd en dat hij in 2009 als vluchteling werd erkend in de Verenigde Staten alsook zijn broer T. en Ad. Hij voegt daarbij documentatie over de gevolgde procedure en de Amerikaanse verblijfsdocumenten van broers T. en Ad (stuk 8). De Raad herhaalt, in navolging van de commissaris-generaal, dat het feit dat de broer W., T. en Ad. in de Verenigde Staten asiel hebben aangevraagd en gekregen geen bewijs vormt van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten noch van verzoekers' actuele en persoonlijk behoefte aan internationale bescherming.

Tevens voegen verzoekers bij hun verzoekschriften documenten van de IOM toe met betrekking tot de hervestigingsprocedure van tweede verzoeker M. (stuk 9). Deze documenten maken melding van een tweede asielinterview op 24 oktober 2016 bij de Amerikaanse ambassade te Bagdad, een afgelasting van het interview omdat tweede verzoeker M. niet per email of telefonisch kon worden bereikt en een beëindiging van de hervestigingsprocedure voor de Verenigde Staten van 2 februari 2017.

Deze berichten dateren van na de gehoren van verzoekers bij het CGVS. Tweede verzoeker gaf toen toegang tot de mailbox die specifiek werd gebruikt voor die aanvragen en op het ogenblik dat de gehoren plaats hadden in mei en juni 2016 was er geen uitsluitel over de aanvraag van tweede

verzoeker M. Er kan niet worden verwacht dat het CGVS deze mailbox in het oog blijft houden en bovendien hebben verzoekers het CGVS zelf niet op de hoogte gebracht van deze laatste berichten. De Raad herhaalt tevens dat een loutere uitnodiging voor een tweede asielinterview nog steeds geen bewijs vormt van een actuele en persoonlijke behoefte aan internationale bescherming. Ten slotte stelt de Raad vast dat de inhoud van deze documenten flagrant tegenstrijdig is met wat tweede verzoeker M. tijdens zijn gehoor zelf verklaarde, met name dat hijzelf, Ad. en T. in 2012 asiel aanvroegen, dat zowel hij als broers Ad. en T. twee maal op gesprek zijn geweest op de Amerikaanse ambassade, dat ze alle drie de toestemming kregen om te gaan, maar dat uiteindelijk enkel de twee anderen konden vertrekken omdat broer W. niet genoeg ruimte had in zijn huis, hetgeen werd bevestigd door zijn echtgenote (gehoorverslag tweede verzoeker M. van 25 mei 2015, p. 8-10 en gehoorverslag tweede verzoekster R. van 25 mei 2016, p. 4-6). Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt verder de voorgehouden vervolgingsvrees.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de vaststelling dat het erg onwaarschijnlijk is dat eerste verzoeker H. pas in juni 2015 vernam dat het mogelijk was om via Turkije naar Europa te reizen en dat zijn verklaringen hieromtrent bovendien niet stroken met de desbetreffende verklaringen van tweede verzoeker M. (gehoorverslag eerste verzoeker H. van 23 mei 2016, p. 24 versus gehoorverslag tweede verzoeker M. van 25 mei 2015, p. 15 en 17).

Bijgevolg doen verzoekers met geheel hun betoog geen afbreuk aan het besluit van de commissaris-generaal dat zij geen duidelijke verklaring geven waarom zij tot augustus 2015 hebben gewacht om uit Irak te vertrekken en dat hun gedrag met betrekking tot hun vertrek uit Irak bijgevolg in strijd is met de door hen aangehaalde vrees.

Ten slotte benadrukt de Raad dat verzoekers evenmin enig argument inbrengen tegen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de voorgehouden vervolgingsvrees geenszins als actueel kan worden beschouwd. De voorgehouden vervolgingsfeiten vonden immers plaats in 2010 en 2011 en sinds deze aanvallen en de verhuis naar Hayy Ur, kenden verzoekers en hun familieleden geen problemen meer. Wat betreft de waarschuwingen over bedreigingen vanuit het Mehdi-leger, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers en broer Y. hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden: *“Overigens legden u en uw familieleden ook over deze waarschuwingen tegenstrijdige verklaringen af. Zelf zei u dat [S.H.] u sinds de aanvallen in Sadoun in 2011 begon te waarschuwen (CGVS I, p. 23), uw echtgenote zei dat hij u voor het eerst waarschuwde in 2012, na uw verhuis naar Hayy Ur (CGVS [S.], p. 12). Volgens [M.] kreeg hij al een waarschuwing op de dag van de beschieting in 2010, maar hadden jullie toen te weinig tijd om voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS [M.] I, p. 17-18). [Y.] verklaarde geen concrete aanwijzing te hebben dat het Mehdi-leger of Sarya Al Salam nog steeds naar hem op zoek waren (CGVS [Y.] I, p. 25), en hij wist niet wie [S.H.] was (CGVS [Y.] II, p. 13).”* Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen en het bestaan van een actuele vervolgingsvrees.

3.4.2.6. In hun aanvullende nota van 21 juni 2017 leggen verzoekers nieuwe elementen voor. Zij melden dat hun oom en neef werden vermoord te Bagdad op 25 mei 2017.

Wat betreft de voorgelegde identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van de oom en neef, bevatten deze documenten op zich geen indicatie van de voorgehouden vervolgingsvrees (stukken 1,2, 4 en 5).

Wat betreft de overlijdensakte van de oom, stelt de Raad vast dat de namen van de vader en moeder die daarop worden vermeld niet dezelfde zijn als de namen vermeld op de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van de oom (stukken 1,2 en 3).

Verder is het merkwaardig dat in de overlijdensakten van 25 mei 2017 wordt geschreven dat de oom en neef onmiddellijk overleden nadat ze werden geraakt met kogels *“wegens terroristische daad”* (stukken 3 en 6). Het is weinig aannemelijk dat een dokter zich buiten het terrein van zijn ambt en expertise waagt om een vaststelling te maken over de omstandigheden waarin de kogels werden gelost. Deze merkwaardigheid klemt des te meer daar in het onderzoeksverslag van het politiecentrum Al Khansaa met technische tekening van de plaats delict en de twee lijkschouwingen door het politiecentrum van Al Khansaa, alle van 25 mei 2017, enkel de plaats wordt vermeld waar de twee lijken in een plas bloed werden gevonden, welke kleren ze droegen, dat er identiteitsbewijzen zijn gevonden en dat er verder geen andere opmerkingen zijn die voor het onderzoek nuttig kunnen zijn (stukken 7, 8 en 9). Dat in politiedocumenten geen enkele uitspraak wordt gedaan over de omstandigheden waarin de kogels werden afgevuurd, maar in een overlijdensakte wel (*“terroristische daad”*), komt zeer onaannemelijk voor.

Bovendien stellen verzoekers dat de oom en neef op 25 mei 2017 overleden. Ook de politiedocumenten en de overlijdensakten werden op die datum opgesteld. Uit de politiedocumenten blijkt dat dit ook de datum van de moord op oom en neef was. In de getuigenverklaringen van de buurman en de weduwe van de oom wordt eveneens vermeld dat de moord op 25 mei 2017 plaatsvond (stukken 10 en 12). Vreemd genoeg wordt in de overlijdensakten geschreven dat de oom en neef op 9 mei 2017 onmiddellijk kwamen te overlijden. De inhoud van de overlijdensakten is dan ook geheel niet coherent met de verklaringen van verzoekers noch met de overige documenten die bij de aanvullende nota worden gevoegd.

De getuigenverklaringen van de buurman en de weduwe van de oom vermelden dat de oom al enige tijd door milities werd bedreigd en dat de weduwe meent dat dit verband houdt met het feit dat de kinderen van haar schoonbroer, namelijk W., M. en H., van collaboratie met de Amerikanen worden beticht. Deze getuigenverklaringen gaan evenwel niet gepaard met documenten waaruit blijkt dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. De brieven van de politie aan de onderzoeksrechter waarbij de onderzoeksrechter op de hoogte wordt gebracht van deze getuigenverklaring, zijn niet meer dan een doorgeefluik (stukken 11 en 13). Er liggen geen objectieve vaststellingen voor die staven dat de oom en neef werden neergeschoten omwille van het feit dat verzoekers' broer W. voor een Amerikaanse organisatie heeft gewerkt.

De Raad kan verder op basis van de voorgelegde foto's niet vaststellen wie daarop wordt afgebeeld, laat staan in welke omstandigheden de betrokken personen zijn komen te overlijden (stuk 14). Een DHL-bewijs toont enkel aan dat er iets werd verstuurd naar verzoekers (stuk 15).

De Raad stelt vast dat verzoekers doorheen hun verklaringen nooit melding hebben gemaakt van enige bedreiging aan het adres van hun oom en neef. Ook voor het nemen van de bestreden beslissingen lichtten verzoekers het CGVS niet in over zulke bedreigingen. Het is overigens opmerkelijk dat waar, na uitvoerige motivering, in de bestreden beslissingen van 29 maart 2017 wordt vastgesteld dat verzoekers' vervolgingsvrees niet als actueel kan worden beschouwd, er zich op 25 mei 2017 plots een gebeurtenis voordoet waaruit zou moeten blijken dat verzoekers' vrees toch *"nog steeds actueel is"*.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen over de documenten, stelt de Raad tevens vast dat enkel kleurenkopieën werden voorgelegd en geen originele documenten. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kan aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in de administratieve dossiers dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatie-fraude', 8 maart 2016).

In acht genomen wat hierboven wordt besproken, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet.

Samen met de vaststelling dat deze documenten in wezen voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, oordeelt de Raad dat verzoekers met de hierboven besproken documenten er niet in slagen om de voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken, net zo min als een actuele en persoonlijke vervolgingsvrees.

3.4.2.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

### 3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

#### 3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

### 3.5.2. Beoordeling

3.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen van het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen

vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse

checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog in hun verzoekschriften is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengen verzoekers geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift en de gevoegde stukken bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 26 maart 2018. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Waar verzoekers erop wijzen dat zij sjiitische moslims zijn, merkt de Raad op dat de aanslagen door IS op de sjiitische bevolking mee in rekening werden gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de

situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevatten de bestreden beslissingen dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert overigens van voor het standpunt dat de Raad innam in het arrest nr. 195 228 van de Algemene Vergadering van 20 november 2017.

3.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden gevisieerd dan wel omdat in hunnen hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers hun verzoek om subsidiaire bescherming baseren op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande onder punt 3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekers voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij sjiit zijn, dreigen te worden gevisieerd in Bagdad.

Tweede verzoeker wijst in een aanvullende nota van 10 april 2018 op zijn gezondheidstoestand. Uit de daartoe gevoegde medische stukken blijkt dat hij in België reeds meerdere knieoperaties heeft ondergaan en dat nog een operatie gepland staat. Hij is weinig mobiel en stappen zonder krukken is niet mogelijk. Partieel herstel is mogelijk mits intensieve opvolging. Tweede verzoeker betoogt, dat in deze omstandigheden, het duidelijk is dat, gelet op zijn medische situatie en het gegeven dat er geen familieleden meer in Irak verblijven, hij nog meer individueel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Irak. Hij vraagt de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub b) van de Vreemdelingenwet.

Uit tweede verzoekers verklaringen blijkt niet dat hem een adequate medische behandeling opzettelijk werd geweigerd in Irak (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 31). Het gegeven dat hij een bepaalde aandoening heeft waarvoor mogelijk geen adequate behandeling voorhanden is in Irak, kan op zich geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor zoals bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De Raad benadrukt dat tweede verzoeker voor de beoordeling van de vraag of zijn aandoening een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst, Irak, gebruik kan maken van de verblijfsprocedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar tweede verzoeker meent dat hij *“nog meer individueel risico loopt”* omdat hij geen familie heeft in Irak, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekers minstens blijkt dat in Bagdad nog halfbroers, halfzussen en een tante aanwezig zijn. Voorts blijkt uit wat voorafgaat niet dat er met betrekking tot internationale bescherming een reden bestaat waarom de overige verzoekers niet met eerste verzoeker kunnen terugkeren naar Bagdad.

Tweede verzoeker toont met het loutere gegeven dat hij momenteel minder mobiel is niet aan dat dit een concreet kenmerk is dat maakt dat hij specifiek wordt gevisieerd. Uit de objectieve landeninformatie blijkt niet dat minder mobiele mensen specifiek worden gevisieerd.

Verder acht de Raad, gelet op deze omstandigheden, een loutere verwijzing naar medische stukken niet voldoende om aan te tonen dat tweede verzoeker in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij

verhoogde kwetsbaarheid bezit die tot gevolg heeft dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in Bagdad op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers' geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verschillende keren werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad de beroepen ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De zaken met rolnummers 203 957 en 204 253 worden gevoegd.

**Artikel 2**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

**Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES